

a magyar nép mulattató képes ujsága.

III. ÉVFOLYAM. MEGJELENIK VASARNAP. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. *alá küldendő.*	Pest, ápril 4. 1869. 13. szám.	Gyüjtöknek ÖT ELŐFIZETŐ után tiszteletpéldány jár.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Ludas Matyi keserü, de mégis édes, fájdalmas, de mégis kedves kóteri reminiscentiái.

Szegény megboldogult Böszörményi! egész betegsége alatt nem emlékszem, hogy oly ingerült lett volna, mint halála előtt 5 perczczel.

A már csaknem kialudt szemek még egyszer tüzessen löveltek egy pontfelé s hangjának egész erejéből kiáltá kétszer: „b o t o t“ .. „b o t o t.“

Tudom kiváncsi a publikum . , hogy kinek v é g r e n d e l m é n y e z t e azt a két botot a haldokló? de most csak azt mondom meg, hogy a kinek testálta, nagyon is megérdemelte.

A z á l o m.

Nem szoktam az álomlátásból magyarázgatni, de következő álmom után mégis profétziáskodtam egy kissé :

Pár héttel Böszörményi halála előtt egyik péntek éjjelén a Dunaparton sétálgattam. (I s métlem á l m o m b a n, ne h o g y az i g a z s á g ü g y m i n i s z t e r ur V á c z r a t r a n s f e r á l á s s a l f e n y e g e s s e n, hogy kinnt m e r é s z e l t e m j á r n i e n g e d e l e m n é l k ü l.)

Egyszer csak az ég egészen lángvörös lett felettem . . . szét nézek . . hát látom, hogy a kóter felől az egekig csapkod az izzó láng. Futok hazafelé . . de mikorra hazaértem, az a rész már, melyben szegény Böszörményi lakott, egészen földig volt égve, s egy drabant a gyiklesőjével, egy pápaszemes hosszukaputrékos hivatalnok forma pedig a botjával piszkált a hamvadozó üszkök között; nem látván az öreg karos széket, melyben a megboldogult negyedfél hónapig ült folytonosan (ez idő alatt sose feküdt) rémülve kérdém: „h á t B ö s z ö r m é n y i h o l v a n?“ erre azt felelé a pápaszemes „k i v i t t e a z a p j a a h á t á n“

Ez álmomat soknak elmondám csak Böszörményinek nem . . . szomoru sejtelmem nem csalt . . . k i v i t t é k a z ö r e g e t é s é p e n N a g y P é n t e k e n!

Ime itt egy Deákfillér.



Sziporkák.

Előfizető: Önnek lapja szerkesztő ur elég tartalmas, csak az a kár, hogy a tárczája üres.

Szerkesztő: Szja a biz igaz, a lapot én és munkatársaim csak betöltjük, hanem a t á r c z á t ... azt bizony már az előfizetőknek kellene megtölteni.

Orvos: Még egyszer mondom önnek, hogy ha diétát nem tart el nem mulik a hidegielése, legjobb orvossága a hideglelésnek a koplalás... a minap is egy betegem csaknem tíz napig eltudta szenvedni az éhséget.

Patiens: Hát aztán jobban lett utánna?

Orvos: No azt épen nem állithatom, mivel meghalt, de a kura használt, mert a hideglelése elmaradt.

Nyilatkozat.

Fájdalmas szivvel tudatom, miszerint a pestkerületi sajtó-biróság elnökétől, Nyeviczkey József urtól nem valék szerencsés azon engedélyt kinyerni, hogy 10-ed fél hónapig együtt szenvedő fogolytársamat, boldogult Böszörményi Lászlót örök nyugalma helyére kikisérhessem.

Pest, márczius 26. 1868.

Mészáros Károly.
s a j t ó v é t s é g i f o g o l y.

Szeretet-fillérek.

A „Ludas Matyi"-ra rótt 600 frt pénzbirság fedezéséhez járult:

Govrik Tivadar Kötegyánból 3 frttal.

Melyért köszönetét fejezi ki e lapok kiadó-tulajdonosa.

☞ Jelen szám utólsó számunk ez évnegyedben, tisztelettel felkérjük tehát negyedéves előfizetőinket, sziveskedjenek a prenumeratiót minél előbb megujitani.

Rajzoló: **Blumberg** | Felelős szerkesztő: **Bényei István.** | Kiadó-tulajdonos: **Mészáros Károly.** | Metsző: **Huszka.**

Pest, 1868. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.

A kaputrékos hivatalnok is megjelent többedmagával, még pedig Nagy Pénteken, — tehát épen a temetési napon délelőtt 11 órakor, hogy a boldogult hagyatékát öszveirja. A leltárral hamar kész lehettek, mert a megboldogult nem hagyott mást hátra: mint az önzetlen hazaszeretetet, szilárdjellemet és őszinte becsületességet... mely hagyatékról csak azért nem kell 8 %-kot fizetni, mivel a mai világban csak mint raritás szerepel.

„Ne bolondozzék kend.“

Ismerőseink és barátaink előtt köztudomásu az, hogy mi bárhol, bármely társaságban csak per „kend“ tituláltuk egymást, mi idegen ember előtt rusticus megszólitásnak tetszhetett ugyan, de nekünk a legkedvesebb és legkellemesebb hangzásu czimezés volt.

Mikor a kortesdalokat tuczat számra közlöttem a Matyiban, a leghübb olvasója Böszörményi vala.

Egyszer azt találtam tőle kérdezni: „háta kendét ne adjam ki hallja kend?

Az öreg — igy hittuk szegényt háta megett — csak annyit mondott mintegy tiltólag nézve reám:

„Ne bolondozzék kend.“

Hanem biz én most már post festa mégis csak bolondozom s kiadom kortesdalát; meg vagyok róla győződve, hogy nem fordul meg e miatt koporsójában, mint Török Pál superintendens ur predikatiója alatt.

Hanem aztán az idén alkalmasint e lesz az utolsó kordesdal a Matyiban.

A nagykállói választókerület kortesdala.

A ki igaz, aki magyar,
Ki a hazának jót akar —
Kiáltsa hangosan velünk:
Böszörményi a követünk.
Éljen a nemzet.

Honvéd volt ö negyvennyolczban.
Negyvennyolczas zászlóaljban.
Negyvennyolcz az imádsága..
S a legszentebb hitvallása.
Éljen a nemzet.

Hatvanegyben követünk volt.
Hatvanötben mellettünk szólt.
Küzdött a nép joga mellett.
Kegyelem neki nem kellett.
Éljen a nemzet.

Ki értünk ontotta vérét,
Nem árulja el nemzetét,
Minden tette azt kiáltja:
Hogy a népnek hü barátja.
Éljen a nemzet.

Benne sose csalatkozunk —
Körülte hát sorakozzunk;
Magasan lengjen a zászló —
Éljen Böszörményi László!
Éljen a nemzet.

Elég fájdalom, hogy most már szomorodott választói igy danolják:

„Lobog a fekete zászló!
Meghalt Böszörményi László
Ott fekszik a ravatalon —
Megölte őt a hatalom.“

A sajtóbirósági elnök urral tudatjuk, hogy Göcseji Horváth Gyula keresztfiának a kóterben nincs gyertyája, — kénytelen aztán következő kadenciákra fanyalodni:

Ludas Matyihoz.

Fényes nappal sincsen kedvem,
Hát sötétben hogy lenne?
Két estve már Göcsejinek..
Gyertyát nem látott szeme.
Ha csak kedves jó szomszédom!
Nem ad kölcsön egy szálat —
Vacsoránál talán meg se
Találom majd a számat?
Pénzem nincsen s a hitelnek
Nagyszükében vagyok én —
Lenne inkább rab a gazdag..
Nem pedig hát a szegény.
Áldja is meg kolerával
A ki ennek az oka...
Hogy neked igy pirulnod kell
Szegény jó magyar pofa!
Tehát mehr Licht!!

„Die modernen Barbaren“,

vagyis

a pimasz magyarok.

Trefort Ágoston árnyék-szék foglaló beszéde a „Pestther Lloyd“-ban.

Borzadj Európa! ordítts kapu, kiálts város! Budakeszi és Soroksár! óh ez a forradalmi ellenzék még a 19-ik században is minő barbár?

Nézd, óh nézd civilizált Bécs! ezt a müveletlen országot, itt a hortobágyi betyár még csak nem is plundrában és csoszogó kalucsniban, de pőre gatyában és csengőbengő sarkantyus csizmában jár, s a debreczeni rüpők, ahelyett, hogy mint „gutgesint“ osztrák czivishez illenék s öles czilinderbe dugná hájas fejét, bárány kucsmát vagy kanászkalapot nyom a tarkójára.

Ez még csak hagyján; de még arra a vakmerőségre is merészkedik vetemedni, hogy nem kell neki a delegatió, quóta, trafik, acciz s más hasonló nemzetgazdászati üdvös intézmények, melyek pedig a leghatalmasabb tényezők minden czivilizált állam boldogságára és jóllétére.

Oh tempora! oh móres! oh Gyoma! oh mokra! te második Sodoma és Gomora! ki meg nem tudtad becsülni a kendertenyésztés nagy mesterét, és ahelyett hogy engem választottál volna képviselődnek, egy Ö r d ö g karjaiba vetetted magadat, engem pedig megbuktattál.

Lásd óh Bécs! Mekkája a közösügynek! mivel izgattak megválasztásom ellen... hogy én kendert termesztek, a kenderből kötelet fonnak.. a kötél pedig olyan nyakravaló, melylyel kilehet az emberből a szuszt szoritani — és ezt a kötelet én eladom a „németnek.“

Ugyanezen mokrák azzal vádolnak, hogy én ki akartam őket magyar jellemökből és viseletökből vetköztetni.. szemtelenül hazudnak... hisz én fel akartam őket ruházni — szürkankókkal; de ők nem akarják a nemzetiségekkel, főképen pedig a tótokkali szövetséget.. mert megvetették drága pénzbe került szürkankóimat.

Hát nem barbarismus ez, visszautasitani a felebaráti szivességet? Ez a legdurvább sértés a deákpártra!

Őrizkedjék Európa az ily forradalmároktól, mert ezek az ellenzéki mokrák mindannyian ekével, ásóval, kapával vannak felfegyverezve, melyek pedig I v á n k a I m r e szerint mind megannyi communisticus jelvények. Az e k é v e l fellehet osztani, hasogatni az urak földét, és ebben nagy praxisok van a mokráknak, példa rá a 48 előtti korszak.

Nem világos „f ö l d o s z t á s“-e ez?

Az á s ó v a l gödröt, árkot, sirt ás a felizgatott nép.. a kapával pedig ismét behuzhatja azt az árkot. A föld talajának nem világos „f e l o s z t á s a-e ez?

A hol föld nincs, ott még tovább mennek, a vizben halászgatnak a mokrák, nemde a viznek világos m e g r a b l á s a ez?

És ugyan kik azok, kik ezt teszik? Azon tömeg, mely dolegatyusoknak csufolja a jobboldal szemenszedett bölcseit, egy Kerkápolit, Zichit, Beszét! kik muszkavezetőnek hívnak egy Forgácsot s kik fanatizált tömegekben orditják: „l e a d e l e g a t i ó v a l, n e m k e l l k ö z ö s ü g y“ — és a kiket a fél absolutisticus fél demokratikus alkotmánynyal nem lehet elbolonditani — nem barbárok-e ezek? de biz azok, különösen a gyomai választók, kik engem valóságos magyartagadó németté tettek. Ugy kell nekik mért nem választottak meg.

Tréfurt Augusztin.

Képnélküli képek egy fogoly (de nem Rebhuhn) életéből.

I.

H u s v é t i s é t á m.

Itt Húsvét ünnepe... jó lenne kimenni,
Reszkirt hát Göcseji! két f r á j n a p vagy semmi.
Concessiót kértem... és az meg is jöve —
Hogy csapta volna meg a meny tüzes köve.
Egy szál policzájt is rendelének mellém
A kinek Pestváros czimere volt mellén.
Elíndulánk tehát, én, és a drabant ur!
A „Begleitung“ láttam mindenütt szemet szur.
„Kedves jó barátom! mondám: „drei Schritt von Leib.‘
No nem érti? három lépéssel állj tovább...
Hogy ne ijedjenek meg az árnyékától,
Ha már Vorschrift szerint ex offo begléjtol.“
Azonban őkelme velem lépést tartott..
Hetykén csörgetvén a bőrtasakos kardot.
Erről gyaníttatta, hogy ő az árnyékom..
Kevélyen lépve mint Kirchenparádékon.
Ha vizitbe mentem, ő addig lent állott —
A kapuban, mely is szégyenemre vállott,
Mivelhogy suttogva kérdék a cselédek:
Ki leszen a házban az a gonosz lélek..
Kit ezen ókulás rendőrségi biztos
Hajhász s ha megtalál, mindjárt nyakon csíp most.

* * *

Szó a mi szó, biz én mindenki szemében
Rendőrbizlos voltam s kerültek sebtében.
Eh! gondolám még is inkább csak rab legyek..
Biz én a kóterbe tüstént vissza megyek.
Gyanus szemüvegem a zsebembe tettem.
A drabantot pedig magamhoz intettem,
S most már párosával jártuk azt a tánczot:
Mibe Ráth Károlynak buzgósága rántott.

Göcseji Gyula.

A közösügy halottjai felett.



Deák Ferenc: Egyedül kesergek, egyedül sirok én.
Eltemette őket . . mind a közvélemény.
No csak nyugodjatok békén jó gyermekek . .
Nem sokára én is utánnatok megyek.

Diskurzus két minister között.

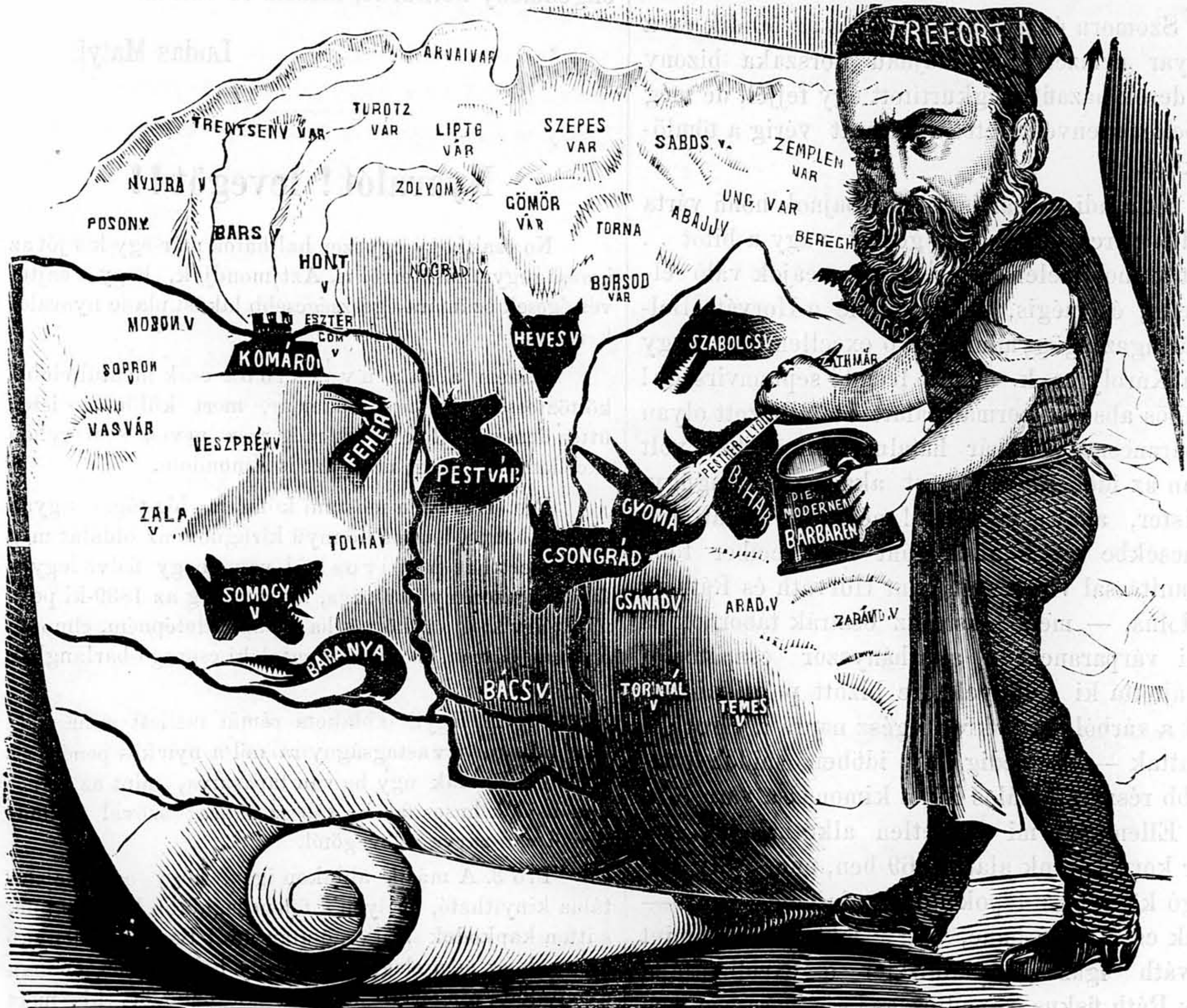
Lónyai: Na Pista! hát te megbuktál, lásd engem két helyen is megválasztottak . .

Gorove: Hm! könnyü neked . . ha én fakereskedő, meg pénzügyminister volnék… akkor . .

Lónyay: No mit akkor?

Gorove: Akkor bizony nem vándoroltam volna Pozsonyba — hanem megvettem volna nem csak a Tiszahátot, hanem egész Beregh vármegyét.

Ecce egy modern Coriolan.



A ki nem magát áldozta fel hazájaért, hanem hazáját önmagáért.

FRICSKÁK.

A „Pesti Napló“ nagyban erölködik, hogy kimutassa Horváth Bódi igazságügyministernek boldogult Böszörményi iránt való jó indulatját; azt mondja, hogy ő excellentiája épen akkor akart kegyelmet eszközölni a beteg számára, midön az meghalt.

Köszönjük szépen ezt a jó indulatot . . . az egyszeri katona is akkor kapott pardont, mikor már.. felakasztották.

Szentkirályi Mór tehát Pestmegye helytartó főispányának neveztetik ki?

No lám! mi azt hittük, hogy b u k o t t, hát pedig csak u g r o t t.. az agiója.

Midőn Gorove urnak terézvárosi hivei egy diszalbumot nyujtottak át veszteségeinek kártéritése fejében, mint mondják, ö exellentiája igy sohajta fel: „szép gen szép ez az album 7000 aláirással . . de még is szebb lett volna a „m a n d a t u m“ **egy** szavazattöbbséggel Jókai ellenében.

Kastelitz osztráktábornok 1849—50-ben és a magyar alkotmányos kormány 1869-ben.

Szomoru és gyászos a 49. és az 50-dik év a magyar nemzetre. — Hajnau korszaka bizony sok derék hazafit megkurtitott egy fejjel, de még többeket szenvedtetett és kinzott vérig a tömlöczökben.

Az aradi várban is számos bajnok honfi várta minden perczben vagy a golyót vagy a bitót . . tehát komoly felelősséggel járt a reájok való felügyelet, és mégis, ugyan hinné e Horváth Boldizsár igazságügyminiszter ő excellentiája! vagy Ráth Károly cs. k. fiskus leendő septemvirsége! a dühös absolut kormány alatt is találkozott olyan várparancsnok, ki bár hatalmasabb ember volt abban az időben, mint most akár az igazságügyminister, akár a fiskus ur! mégis az ártatlanul bilincsekbe vert honfiak iránt mint ember több humanitással viseltetett mint Horváth és Ráth ur gondolná, — mert Kastelitz osztrák tábornok és aradi várparancsnok akárhányszor csapatostól bocsájtotta ki felügyeletére bizott politikai foglyait a várból, s gyakran egész napra a városban mulattak -- és pedig oly időben, midőn a nagyobb részére halálos itélet kimondása várt.

Ellenben a mi független alkotmányos magyar kormányunk alatt 1869-ben, ennek hivatalbuzgó közegei e lapok kiadótulajdonossának — kinek csak az a büne, hogy jobb hazafi, mint Horváth igazságügyminiszter ő excellentiája, vagy Ráth fiskus ő méltósága! — még azt sem engedték meg, hogy elvbarátját s csaknem 10 hónapig szenvedő társát Böszörményi Lászlót, — kinek pedig ez utólsó kivánatainak egyike volt — végtisztelete jeleül a sirig kisérhesse ki.

Ez aztán alkotmányos haza . . ? humanus eljárás? akár egy élő akár egy halott irányában? Vederemo.

Hátha még azt kérnénk önöktől uraim, hogy naponként sétára bocsássanak önök szabad levegőre, egészségtelen nyirkos és penészes szobáinkból, mit Európa minden müvelt állama készséggel megad a sajtóvétségi foglyoknak (nem a penészes szobát — hanem a friss levegőt) képzelem ily vakmerő kérelemre milyet néznének önök, mert hát ily humanitás vagy concessio csakugyan megbuktatná ám a jelenlegi kormányt ugy i?

Ne féljenek uraim! megbuknak önök ily engedmény nélkül is, hiszem és vallom

Ludas Matyi.

Nyaralót! levegőt!!

No csakhogy egyszer hallhatok már egy kis jót az igazságügyminiszterről is. Azt mondják, hogy a sajtóvétségesek számára egészségesebb lakást, plane nyaralót kerestet?

Hanem abba a nyaralóba csak mentül előbb, költöztessen ám be minister ur, mert különben isten üttse demonstrálok és ezt még rosz neven sem veheti excellentiád! miért nem, azt is elmondom.

Pro 1. Az én mostani kóterem elég tágas ugyan elférek benne, hanem könnyü kirugnom az oldalát még is... mert hát papirosból van, hogy fedve legyen falának azon nyirkossága, melyet még az 1839-ki pesti nagy árviztől örökölt s ha a papirt letépném, elmondhatnám bátran, hogy az aggteleki csepegő-barlangban vagyok.

Pro 2. Egyik ablakom rámái mellett minden 24 óra alatt ujnyi vastagságnyira nől a nyirkos penész — mert ezen ablak ugy be van tapasztva, mint az orthodox zsidók husos fazska sábesz napra; szóval hermetice el van zárva a levegőtől.

Pro 3. A másik ablakon igaz, hogy egy karika tábla kinyitható, melyen a fejem legalább kidughatom, s itten kapkodok a levegö után mint Bernát a menykő után, de ez nem elegendő egy oly helyiségben, honnan a fenyitőtörvényszék is azért költözködött ki, mert évenkint 3—4 hivatalnoka belehalt a dögleletes levegőbe, kik pedig csak 4—5. óráig hivataloskodtak naponként.

4. Midőn jelenlegi residentiámat Pestváros orvosai hivatalosan megvizsgálták, azt referálták róla: hogy „beteg ember épen nem. egészséges ember pedig csak rövid ideig lakhatja.“

Már pedig azt méltóztatik tudni excellentiádnak, hogy itt teleltem ki, orvosi véleménynél fogva tehát másutt kell nyaralnom.

Tehát csak nyaralót! levegőt!! mindjárt jobb kedve lesz viczczelni

Ludas Matyinak.

Pagramorgók.

„A részeg ember elől a Krisztus is kitért" azt tartja a közpéldabeszéd.

Hanem ezt nem hiszi Kuthi Márton a sz...-fehérvári plébános, noha „Krisztus követőjének" vallja magát: különben nem képelt volna fel és nem gyomrozott volna meg egy ittas polgárt, ki azt kiáltotta a főtisztelendö ur fülébe: „éljen Schvarcz Gyula."

Páter Kuthi tehát megtagadta mesterét.

Nápolyban különben a kisebb papoknak szabad már megházasodni!

Hát a nagy papoknak?

Azoknak csak az a szabadalmuk van, hogy feleség helyett tarthatnak — unokahugokat.

„Nyilt homloku katholikus" mágnásaink a római pápát egy 13 ezer forintot érö kereszttel fogják megjándékozni aranymiséjén.

Mi meg oda ajándékozzák ö szentségének ezeket a jó urakat, kik a reformoknak igazi keresztjei.

Tolnamegyében kebelezett Báta mezövárosában egy szövetkezö társadalom alakult az isteni káromlások ellen.

Az alapszabály csak két pontból áll: — mely szóról-szóra igy hangzik:)*

1-sö szövetkezés az, a mely ember a szövetkezők közöl az Istent illetlenszóval megbántya azt a másik szövetkező artzul csapván.

2-dik szövetkezés az, hogy az artzul csapott embernek kötelessége az artzcsapónak kezét megcsókolni, habár vér Jöjön is a Szájából."

*) Ezen alapszabályokat maguk a szövetkezők küldték be 29 aláirással s azon kérelemmel, hogy adjuk ki hirlapban a szövetkezők neveivel együtt, de már ez utóbbit nem teszszük, bocsássa meg bününket Nepomuk sz. János.

Nem tudjuk, hogy felterjesztették-e már szövetkező polgártársaink az alapszabályokat a belügyminiszter urhoz, ha felterjesztették, hát ajánljuk papjuknak tisztelendő Kuthi Márton urat a sz. fehérvári plébánost, a páter kenetteljes markával istenesen tud pofozgatni.

Választási puffancs.

Elnök: Ön Csernátonira szavaz?

Szavaz: Igen.

Elnök: És a kormány kenyerét eszi.

Szavazó: Hát a kormány kinek a kenyerét eszi?

A kormány lapok sirva ujjongnak többségük felett...

Bizony lehet is, mert a 211 jobboldali képviselő összes szavazóinak számát csak huszonegy ezer, — még egyszer mondd — huszonegy ezer vokssal haladja felül a kisebbség vagy is a baloldali 171 képviselőkre tett szavazat.

Ebből a numerusból aztán már csak a hon bölcse is megértheti, hogy hát melyik párton van a közvélemény?

Szeretet-fillérek.

A „Ludas Matyi"-ra rótt 600 frt pénzbirság fedeléséhez járultak:

A b. gyulai olvasókör tagjai, Kiss Ferencz átküldése folytán 6 frt 30 kr.

Érmihályfalváról Báthory Sámuel 20 kr.

Kiss József lakatosmester 10 kr.

A kecskeméti Népkör (az „Ellenör" által) 5 frt 71 kr.

Össveg 12 frt 31 kr.

E szives adományokért köszönetét fejezi ki

Ludas Matyi.

Ez aztán tisztességes pressió!

Obszecz János uram terézvárosi susztermester márcz. 23-án reggeli 7 órakor már egész parádéban állott a tükör előtt s épen a Gorove-jelvényt tüzte megelégedetten kalapjára, midőn beállit hozzá 6 dolgozó segédje s megszólal az öreg legény ilyeténképen:

„Hát maiszter ur most már ugy i bizony szavazni megy?"

— Persze hogy oda megyek János!

„Látjuk, hogy Gorove urra akar szavazni maiszter ur"!

„Hát kire szavaznék másra, persze hogy Gorové ő excellentiájára.

„Hát tudja e maiszter ur, hogy csak az szavazhat, ki legalább is egy segéddel folytonosan dolgozik.

— Hogy ne tudnám, de én nem egygyel, hanem hattal dolgoztatok. —

„Hát csak azt akarjuk mondani, hogy igy mi adjuk maiszter urnak a szavazati jogot ugy-e?

— No hát mi akar ebből lenni?

„Hát az kérem alássan, hogy mi mind a hatan Jókaisták vagyunk, s elvagyunk tökélve oly maiszternél tovább egy ötést se tenni . . a ki pecsovits pártira adja szavazatát."

— Csak nem bolondultak meg János?

„Sőt megokosodtnnk egészen, azért tehát határozzon maister ur ebben a pillanatban, mig nem késő, mert mi nem megyünk többé a mühelybe."

Obszecz Jónás uram orra hegyéhez tette mutató ujját, persze igy gondolkozva: ily szorgos munkaidőben hat segédet veszteni még is bolondság volna, ezek a fiuk nem tréfálnak, üsse kő Gorove minisztert, inkább ő bukjék meg — mint Obszecz Jónás — levevé tehát a Gorove-jelvényt kalapja mellől — mondván:

No hát Jókaira szavazok.

„Becsület szavát adja rá maiszter ur! kérdé mind a hat segéd egyszerre.

— Becsület szavamat adom.

Meg is tartá szavát Obszecz uram, mert a voksok mérlegét legelőször is ő billenté Jókai-felé.

Rajzoló: **Blumberg** | Felelős szerkesztő. **Bényei István.** | Kiadó-tulajdonos: **Mészáros Karoly.** | Metsző: **Huszka.**

Pest, 1868. Nyomatott Vodiáner F.-nél, megyeháztér 9. sz.